

Arrest

nr. 257 603 van 1 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN, die verschijnt voor verzoeker, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 30 juni 2019 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 1 juli 2019 om internationale bescherming. Op 11 februari 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren in Ningarhar, Momand Dara, Gerdi Ghaus. Bij aankomst in België was u minderjarig. U bereikte de meerderjarigheid op 10 augustus 2020. U bent Pashtoen van etnische origine en een soennitische moslim. Als jong kind vertrok uw familie naar Pakistan. U leefde er in Peshawar, Usman Colonie. U en uw ouders beschikten over vluchtelingenkaarten (ACC, Afghan CitizenCard). U liep tot mei 2018 school in de Forward Grammar school tot de 8ste klas. Uw vader werkte sinds jaren als ontmijner bij een grote NGO, namelijk DAFA. Hij was teamleider van een groepje ontmijners. Uw vader ging voor zijn werk op en af naar Afghanistan en werkte in verschillende provincies. Recent had uw vader hiervoor een paspoort nodig. Ook uw moeder had een paspoort en ging regelmatig naar Afghanistan om de contacten met familie en netwerk te onderhouden. In Gerdi Khaus hadden jullie een eigen huis. Omdat het regelen van visa voor uw vader en moeder niet evident was en omdat het voor uw vader niet zonder risico was om naar Afghanistan te aan om daar te werken en op verlof te komen naar Pakistan, besloot je familie om einde 2018 terug te keren naar Afghanistan. Uw vader werkte toen in Jalalabad. Hij verbleef wel geregeld thuis om deel te nemen in een jirga, omdat er disputen waren omtrent jullie gronden. U bleef meestal thuis en ging niet verder naar school. Nadat u twee tot drie maanden in uw dorp was teruggekeerd, werd er op een dag door de mullah een dreigbrief afgegeven aan uw familie. Uw vader zei tegen uw moeder dat ze zich geen zorgen diende te maken, dat iemand in het dorp probeerde om hen bang te maken. Uw vader vertrok naar zijn werk. Vier dagen later, toen uw vader terug op weg naar huis was, werd de wagen waarin hij zat gestopt door de Taliban. Uw vader werd uit de wagen gehaald en meegenomen. In de wagen zat een dorpling die naar uw oom moederszijde belde om te berichten dat uw vader was meegenomen. Uw oom moederszijde kwam naar jullie huis om u, uw moeder en broers op te halen en naar zijn huis in het district Lal Pur te brengen. De volgende dag keerde uw oom terug naar het dorp om met de ouderlingen te spreken. Hij kreeg te horen dat uw vader door de Taliban werd meegenomen omdat ze op de hoogte waren van zijn job. Uw oom ging samen met de ouderlingen naar de Taliban om de vrijlating van uw vader te bepleiten. De Taliban wilden hem niet vrijlaten omdat hij een spion was en ook zijn zoon, u, niet had gestuurd zoals gevraagd. De Taliban eiste dat u bij hen zou gaan en dat ook uw vader met hen zou meewerken. Uw oom sprak hierop met uw moeder en zo werd er besloten om u uit het land te sturen.

In de tweede helft van het persoonlijk onderhoud op het CGVS wijzigt u vervolgens uw relaas en verklaart u dat u het niet zag zitten om met uw ouders terug te keren naar Afghanistan, na een heel leven in Pakistan te hebben geleefd. U liep weg van huis en uw ouders keerden zonder u terug naar Afghanistan. Uw vader werd niet ontvoerd en er waren geen bedreigingen, u verklaart dat relaas gekocht te hebben.

Een aantal dagen nadat u van huis wegliep nam u contact op met uw oom moederszijde. Hij sprak met uw vader, die boos was op u. Ook nu wil uw vader niet met u spreken. Uw vader verblijft in Afghanistan en oefent zijn job uit. U reisde via Pakistan naar Iran en Turkije en vervolgens via Griekenland en de Balkanroute naar België waar u op 01 juli 2019 een vraag om internationale bescherming indiende. Bij aankomst in België was u minderjarig.

U vreest een terugkeer naar Afghanistan omdat u niet vertrouwd bent met het land en omdat de Taliban u zouden kunnen vermoorden omwille van het werk van uw vader.

Ter ondersteuning van uw vraag om internationale bescherming legt u, op het originele paspoort van uw moeder na (uitgegeven op 26 december 2017 en 5 jaar geldig), de volgende kopieën van documenten neer; attesten van een Afghaanse school en een Pakistaanse school, attesten van een cursus Engels en computer; een kopie van de eerste pagina van het paspoort van uw vader (uitgegeven op 02 januari 2017 en 5 jaar geldig); een verkiezingskaart op naam van uw vader dd. 2003-2004; verscheidene werkbades (kleurenkopieën) attesten en foto's van uw vader; enkele familiefoto's, een dreigbrief van de Taliban gericht aan je vader dd. 21/01/1397 (10 april 2018), een attest van uw school in België, een attestatie van psychologische begeleiding bij Solentra. Per mail dd. 04/01/2021 legt u een werkattestatie voor uw vader neer waarin vermeld staat dat uw vader voor DAFA werkte van 1990 tot 2017 en een tweede attestatie dd. 28/01/21 waarin staat dat uw vader voor DAFA werkte als ontmijner van 1990 tot 2005 en van 2005 tot op heden als teamleider.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Er werd wel rekening gehouden met uw jonge leeftijd bij aankomst in België. Bovendien werd het persoonlijk onderhoud – hoewel u op dat moment al meerderjarig was afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen.

Er dient door het Commissariaat –generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een risico kan worden vermoed op een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in bovenstaande Conventie, zijnde een vrees voor vervolging op grond van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Evenmin heeft u een aangetoond een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals omschreven in art. 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Eerst en vooral dient te worden vastgesteld dat u geen elementen van vrees aanhaalt die verband houden met de criteria van bovenstaande Conventie.

Hoewel u aanvankelijk, zowel bij DVZ als op het CGVS, verklaarde, dat u een vrees had vanwege de Taliban die uw vader hadden ontvoerd (CG p.12-13) wijzigt u uw verklaring na een meer doorgegraven bevraging van de essentiële elementen van uw vluchtrelaas (CG p.13-14) en confrontatie met de datum op de dreigbrief van de Taliban, die niet kan overeenstemmen met het moment waarop de beweerde gebeurtenissen zouden hebben plaatsgevonden (CG p.14). Bovendien was al eerder gebleken dat uw verklaringen over uw terugkeer naar Afghanistan noch voldoende doorleefd noch voldoende aannemelijk waren, waarop u de vraag expliciet werd gesteld of u daadwerkelijk bent terug gekeerd naar Afghanistan (CG p.15). U stelde vervolgens dat u de waarheid zou vertellen (CG p.15). U vervolgt dan dat u niet bent teruggekeerd naar Afghanistan; u zou zijn weggelopen van huis toen uw familie besloten had om einde 2018 naar Afghanistan te keren. U verklaart dat u het hele vluchtrelaas heeft gekocht, dat het niet de waarheid is, dat uw vader zich in Afghanistan bevindt, nooit bedreigd werd en daar nog aan het werk is (CG p.15-16).

Er dient dus te worden vastgesteld dat u, zelfs op jonge leeftijd, er niet voor terugdeinsde om de instanties waar u om bescherming vraagt een rad voor ogen te draaien. Het is pas nadat tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS kwam vast te staan dat uw verklaringen niet klopten (na 3.5 uren) dat u geen andere uitweg zag dan toe te geven dat alles wat u vertelde gelogen was (CG p.15).

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, §§ 65-68; EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen

rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CG p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Na uw verklaring dat uw beweerde vluchtrelaas niet de waarheid is, verklaart u dat het werk van uw vader, namelijk dat uw vader als ontmijner werkt, het enige element is van uw relaas dat wel klopt. Hierbij dient toch de bemerking te worden gemaakt dat gezien u het hele verhaal heeft gekocht, de kans zeer groot is dat ook de documenten die u presenteert aangaande het werk van uw vader niet authentiek zijn. Het zijn trouwens kopieën. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt overigens dat allerhande Afghaanse documenten op frauduleuze wijze tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief. In ieder geval zijn ook uw verklaringen over het werk van uw vader niet overtuigend.

U legt verscheidene "badges" neer die lopen van de periode van 2010 tot 2014 (CG p.8). Hoewel u aanvankelijk stelt dat het originelen zijn, betreft het kleurenkopieën. U hierop gewezen zegt u dat het deze kaartjes waren die in een plastiekje werden gestoken om rond de nek te dragen. U gevraagd tot hoe lang uw vader gewerkt heeft als ontmijner, antwoordt u nog in de logica van uw valse vluchtrelaas, dat het tot aan zijn ontvoering was, en dat de recentere kaarten op zijn werk liggen, wat toch een weinig aannemelijke uitleg is. Na het persoonlijk onderhoud legt u per mail dd. 04 januari 2021 nog een werkattest afkomstig van DAFA neer aangaande uw vader. Echter, in dit attest staat vermeld dat H. M. S. (...) s/o H. M. J. (...) voor DAFA heeft gewerkt van 25 februari 1990 tot 03 oktober 2017. De attestatie stipuleert dat het contract van uw vader beëindigd werd op 03 oktober 2017 wegens een gebrek aan budget. Deze laatste datum komt dan weer niet overeen met uw verklaring dat uw vader heden nog werkt, en na de definitieve terugkeer van je familie naar Afghanistan einde 2018 (CG p.7), in het kantoor in Jalalabad werkt (CG p.13). Op 28 januari 2021 legt u per mail een nieuw attest neer van DAFA. Ditmaal vermeldt het attest dat je vader werkte van 1990 tot 2005 als ontmijner en van 2005 tot januari 2021 als sectie-leider met een huidige tewerkstelling in Nuristan. De slotalinea van dit attest is hetzelfde als wat geschreven staat in het eerdere. Het is bevreemdend dat DAFA uw vader "geluk in zijn nieuwe functie" zou toewensen, terwijl hij er nog altijd zou werken. De data in de twee attestaties conflicteren met elkaar en zijn niet consistent. Dergelijke vaststellingen ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid aangaande de authenticiteit van deze stukken, die bovendien gesolliciteerd zijn. Aangezien het een grote en ernstige organisatie is, zoals u ook zelf aangaf, is het niet geloofwaardig dat de personeelsdienst zich op deze manier zou vergissen in de data van tewerkstelling en de ene keer zou aangeven dat het contract van uw vader werd beëindigd in 2017 en de andere keer dat hij ononderbroken zou hebben gewerkt tot heden.

Het is bovendien merkwaardig dat u over het werk van uw vader, volgens het attest met een zeer lange staat van dienst, heel weinig weet te vertellen, en niet verder komt dan een algemene omschrijving van

wat een ontmiijner doet (CG p. 8-9), waarover u overigens ook youtube-filmpjes heeft bekeken (CG p.15). U blijft heel algemeen in uw verklaringen, dat uw vader op verschillende plaatsen werkte, in de bergen, afhankelijk van het seizoen o.a. in Kandahar, maar u geeft geen details over specifieke projecten (CG p.8). U legt verschillende foto's van uw vader neer in een tentenkamp in de sneeuw en staande naast een wagen met het logo van DAFA. U weet niet waar de foto's genomen zijn, noch wie de collega's zijn op de foto's (CG p.9). Uw vader staat er overal op in burgerkleden, alsook de andere personen. U erop gewezen dat het CG al verscheidene foto's zag van ontmiijners in een beschermepak, werd u gevraagd of u ook van uw vader dergelijke foto's heeft. U zou hierover navraag doen bij uw familie (CG p.8-9), maar tot op heden werden deze foto's niet neergelegd.

Uit het bovenstaande volgt dat u het profiel van uw vader onvoldoende aannemelijk maakt. Hoe dan ook, nog gesteld dat het profiel van uw vader (gedeeltelijk) zou kloppen, dan nog is het geen voldoende element om te besluiten dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging zou uit voortvloeien zoals u stelt. U verklaarde immers dat u vreesde dat de Taliban iets zou kunnen doen tegen u omwille van het beroep van uw vader (CG p.16). Echter, aangezien u tevens zei dat u gelogen had en er geen bedreigingen waren geweest kan deze vrees helemaal niet naar u doorgetrokken worden.

Hierbij dient toch te worden vastgesteld dat het opvallend is dat uw vader al die jaren dat hij zou werkzaam zijn geweest voor DAFA geen bedreigingen en/of problemen heeft gehad met de Taliban (CG p.13). Als verklaring stelt u dat niemand op de hoogte was van zijn job. Echter, afgaande op de certificaten van DAFA zou de genoemde persoon van 1990 tot heden gewerkt hebben voor die organisatie. Het is niet aannemelijk dat gedurende al die jaren niemand op de hoogte zou zijn geweest van het werk van uw vader. Ook vond uw vader het niet nodig om beschermingsmaatregelen te nemen bij jullie terugkeer naar Afghanistan (CG p. 15).

Gezien u uw vrees linkt aan het vermeende profiel van uw vader, en uw vader geen problemen kende bent u evenmin bij machte een vrees in uwen hoofde aannemelijk te maken. Verder verklaarde u dat u het niet zag zitten om in Afghanistan te wonen, dergelijke verklaring is echter te vaag en algemeen om een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit het bovenstaande volgt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te hebben op ernstige schade zoals omschreven in Art. 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in vornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan

Security Situation – september 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>, en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 15 december 2020 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten (CG p.2). U werd er op gewezen dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België, met name uw verblijf in Pakistan en in Afghanistan.

U werd erop gewezen dat er werd getwijfeld aan de door u beweerde terugkeer naar Afghanistan, op grond van uw weinig doorleefde verklaringen over uw dorp van herkomst, alsook de onwaarschijnlijke elementen in uw vluchtrelaas. U werd erop gewezen dat algemeen geweten is dat jongeren die lang in Pakistan hebben verbleven, dikwijls rechtstreeks vanuit Pakistan naar Europa reizen, zonder te zijn terug gekeerd naar Afghanistan (CG p. 15). Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw verzoek om internationale bescherming correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Op dit punt gekomen besliste u de waarheid te vertellen en stelt u dat u niet bent teruggekeerd naar Afghanistan (CG p.15). Vervolgens verklaart u dat u bent weggelopen van huis toen duidelijk werd dat uw ouders zouden terugkeren naar Afghanistan. U zou vervolgens een paar dagen spoorloos zijn geweest en uw oom moederszijde hebben gecontacteerd om uw reis naar Europa te regelen.

Aangezien u onvoldoende zicht geeft op uw identiteit en uw 'langdurig verblijf' in Pakistan, en u verder verklaart over een functionerend netwerk te beschikken in Afghanistan en u voldoende bent opgeleid om ergens aan de slag te kunnen gaan, toont u echter niet aan dat u nood heeft aan internationale bescherming.

U geeft immers geen zicht op uw reële situatie en verblijfplaatsen en over uw verblijf in Pakistan en is het ook niet duidelijk van wanneer tot wanneer u en/of uw familie daar hebben verbleven. Hoewel u verklaart, dat u sinds uw kindertijd in Peshawar heeft gewoond (CG p.4), brengt u behalve uw schooldocument, geen enkel ander document aan. Er werd tijdens het persoonlijk onderhoud gedrukt op het neerleggen van de vluchtelingenkaarten of ACC (Afghan Citizen Card) kaarten (CG p.16), waarover uw hele familie zou hebben beschikt (CG p.6). Tot op heden heeft u het nagelaten om deze of andere documenten aangaande uw beweerde langdurig verblijf in Pakistan neer te leggen. Bovendien zijn ook uw verklaringen terzake niet coherent. Zo verklaart u dat de kaarten werden afgenomen omdat uw familie vrijwillig is terug gekeerd naar Afghanistan (CG p.6). Omdat het niet gebruikelijk is dat deze kaarten bij terugkeer worden ingehouden, dan wel dat er een hoekje vanaf wordt geknipt, werd u hierover bevraagd. Hierop antwoordt u dat het effectief zo is dat er een hoekje werd afgeknipt en dat de kaarten aan uw vader werden terug gegeven, maar u heeft geen idee wat uw vader met de kaarten heeft gedaan. U verklaart verder dat uw familie is teruggekeerd met de hulp van de VN, maar u gevraagd naar het document van UNHCR, geeft u een wel erg bevreemdende uitleg. Uw vader zou dit document hebben gegeven aan een arme persoon zodanig dat die beroep zou kunnen doen op de hulp verbonden aan de vrijwillige terugkeer (CG p. 6). Het is echter onmogelijk dat dit document zou kunnen worden doorgegeven voor het verkrijgen van hulp, immers op het formulier staan alle familieleden vermeld, met foto en andere belangrijke gegevens zoals plaats van herkomst en plaats van terugkeer. Vervolgens verklaart u, dat u niet weet wat er met dat document van UNHCR is gebeurd omdat u toen nog "klein" was, wat de reactie uitlokte dat u 18, 5 jaar bent en dus 16, 5 jaar bij de beweerde terugkeer

einde 2018. Hierop antwoordt u dat u niet 18, 5 jaar bent, dat de machine (bedoeld is het medisch onderzoek voor leeftijdsbepaling) u hier een andere leeftijd heeft gegeven.

De enige documenten die u neerlegt in verband met uw verblijf in Pakistan zijn de schoolattesten (kopieën). U legt twee schooldocumenten neer van een Afghaanse school (dd. 1388 en 1389, resp. 2009/2010; 2010/2011) en één van een Pakistaanse school, alsook certificaten van een cursus Engels en basis computer (dd. 10 december 2018). Aangaande de rapporten van de Afghaanse school, werd u gevraagd of dat ergens op het document staat dat het een Afghaanse school in Pakistan betreft. U kan de vraag niet beantwoorden (CG p. 9). Bij nazicht blijkt dit wel het geval te zijn. U verklaart dat u tot de 3de klas in de Afghaanse school les volgde en dan overschakelde naar de Pakistaanse school, waar u een jaar moest overdoen. Het betreffende attest vermeldt dat u van klas 3 in november 2012 tot klas 8 in mei 2018 school heeft gelopen in Forward Grammar School. Het is niet duidelijk aan de hand van de schooldocumenten hoelang u in Pakistan heeft gewoond. Bovendien dient toch te worden vastgesteld dat in Afghanistan en zeker in Peshawar (PK) tegen betaling eender welk document kan worden gekocht. Eerder had u al toegegeven dat u uw verhaal heeft gekocht, waaruit volgt dat ook de door u neergelegde kopieën van documenten met kritische blik dienen te worden bekeken en er eigenlijk geen enkele bewijswaarde kan worden aan toegedicht.

Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u niet te weten waar u geboren bent (DVZ vragenlijst vraag 5) en uw hele leven in Pakistan te hebben gewoond. Ten aanzien van het CG verklaarde u, na navraag bij uw moeder, dat u geboren bent in Afghanistan (CG p.4) , maar dat u van kinds af aan in Peshawar woonde. Bij afwezigheid van betrouwbare documenten toont u uw langdurig verblijf in Pakistan evenmin aan. Bovendien is het niet logisch dat uw beide ouders over een paspoort beschikten én over een ACC (Afghan Citizen Card), aangezien deze gedurende een korte periode werden uitgereikt aan niet-gedocumenteerde Afghanen in Pakistan. De voorwaarde om een AAC te bekomen was voorzien voor houders van een PoR kaart (vluchtelingenkaart) die vóór 01 juli 2017 waren gerepatriëerd naar Afghanistan. Wie met een PoR kaart in Pakistan verbleef en niet was terug gekeerd kon zich niet registreren voor een ACC kaart. Het paspoort van uw moeder werd uitgegeven in Kabul op 27 december 2017 met verscheidene visa voor Pakistan. Uw moeder ging heel geregeld naar Pakistan waar ze dan maximum een maand mocht blijven. Het paspoort laat echter niet toe om te concluderen dat zij resideerde in Pakistan, dan wel of ze in Afghanistan woonde en geregeld op bezoek ging naar Pakistan. Het paspoort van uw vader – meer bepaald een kopie van een gedeelte ervan – is uitgegeven op 02 januari 2016. Het origineel legt u niet neer. Er dient tevens te worden vastgesteld dat u geen enkel identiteitsdocument van uzelf neerlegt, wat mag verbazen aangezien uw ouders wel over paspoorten beschikken. U bent met andere woorden niet bij machte op een overtuigende manier uw identiteit en uw nationaliteit aan te tonen. Er werd u de vraag gesteld wie er dan voor u en uw broertjes in Pakistan zorgde als uw moeder en vader in Afghanistan waren (CG p.7). U verklaart dat u dan geholpen werd door de talrijke burens en dat u zelf in de hujra (gastenverblijf) sliep. Het mag toch verbazen dat uw moeder u en uw beide jongere broers maandelijks in de handen van burens zou laten om naar Afghanistan te reizen om de contacten met uw familie en dorp te onderhouden. Dat jij nooit mee zou zijn gegaan is weinig aannemelijk (CG p.7). Uw verklaring dat u niet kon spijbelen van school is merkwaardig aangezien er ook in Pakistan schoolvakanties bestaan.

Bovendien werd bovenstaand aangetoond dat u onvoldoende zicht hebt geboden op de duur van uw verblijf in Pakistan en/of het verblijf van uw familie. Aangezien u geen documenten heeft neergelegd aangaande jullie verblijf en/of terugkeer is het helemaal niet duidelijk waar uw familie heden verblijft of waar ze naartoe gingen na hun terugkeer. Het is niet omdat uw ouders nog een huis zouden hebben in Gerdi Ghaus, dat ze daar ook daadwerkelijk verbleven. Uw vader zou in Jalalabad werken. Het paspoort van uw moeder werd afgeleverd in Kabul. Uw eigen kennis over uw dorp blijkt u eveneens grotendeels te halen uit een youtube film hetgeen allesbehalve overtuigend is (CG p.16). Bovendien kent u niet eens de naam van het dorp in Afghanistan waar uw oom woont en waar uw moeder en broers verblijven (CG p.4-5). Alweer een vaststelling die een bijkomende smet op uw geloofwaardigheid werpt en die erop wijst dat u geen zicht wenst te bieden op de werkelijke verblijfplaatsen van uw familieleden.

Aan uw verklaringen, dat u zou zijn weggelopen en dat uw ouders vervolgens zonder u naar Afghanistan zouden zijn vertrokken kan evenmin geloof worden gehecht, het betreft een blote bewering, niet gestaafd met stukken noch met geloofwaardige verklaringen, bovendien heeft u over zowat alles gelogen (CG p. 15-16).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de volledige waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het

Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Wat er ook van zij, u verklaart dat uw familie heden in Afghanistan verblijft. U geeft echter geen zich op hun exacte verblijfplaatsen (zie supra). Uw vader heeft er volgens uw verklaring werk in Jalalabad (CG p.11), en uw familie heeft een huis en gronden in Gerdi Ghaus (CG p.4 -5 en p. 10-11). Zowel uw moeder als uw vader zouden dikwijls hebben verbleven in jullie huis in Gerdi Ghaus als ze in Afghanistan waren. U verklaarde dat uw moeder een paspoort had om geregeld naar Afghanistan te kunnen terugkeren om er familiebezoeken af te leggen, of andere gelegenheden bij te wonen. Verder is er ook nog een oom moederszijde die een winkel heeft in de buurt van Torkham en afkomstig is van Lal Pur. U heeft een voldoende functionerend familiaal netwerk binnen Afghanistan. Bovendien heeft u volgens uw verklaring ook school gelopen en was het een toekomstplan dat u in Afghanistan een cursus Engels zou geven (CG p.11), aangezien de mensen daar niet zo opgeleid zijn. Het CGVS ziet geen enkele reden waarom u zich niet bij uw familie in Afghanistan zou kunnen vervoegen.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Tot slot, de door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen zoals voldoende besproken. Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat met uitzondering van het originele paspoort van uw moeder alle andere documenten kopieën betreffen. Verder dient ook te worden opgemerkt dat Afgaanse documenten of i.c. de schoolattesten afgeleverd door een school in Peshawar weinig bewijswaarde hebben, aangezien in Afghanistan tegen betaling eender welke document kan worden verkregen door corruptie en/of op de zwarte markt (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Documenten, i.c. deze die betrekking hebben op het werk van uw vader hebben pas enige bewijswaarde indien ze een voldoende geloofwaardig relaas ondersteunen, wat i.c. niet het geval is.

Verder dient ook te worden vastgesteld dat u geen enkel identiteitsdocument neerlegt.

Wat betreft het attest van Solentra dient te worden opgemerkt dat het een loutere attestatie betreft van uw aanmelding op 06/09/2019 omwille van stress en slaapproblemen, gevolgd door een psychologische begeleiding om de twee weken sinds 17/01/2020.

Het attest van je schoolse inspanningen hier in België houdt geen verband met de motieven van uw vraag om internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 4 en 8 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 10, 15 en 16 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel van dit middel laat verzoeker het volgende gelden over zijn persoonlijk onderhoud van 15 december 2020:

"Initieel stelde verzoeker dat hij kort voor zijn vertrek naar België nog terugkeerde naar Afghanistan. Hij zou nog twee maanden in zijn dorp van herkomst Gerdi Ghaus (provincie Nangarhar, district Momand Dara) hebben verbleven. Tijdens deze twee maanden zou zijn vader omwille van zijn werk als ontmijner problemen hebben gekregen met de Taliban en ontvoerd geweest zijn. De Taliban zou ook hebben geëist dat verzoeker voor hen zou werken.

Tijdens het persoonlijk onderhoud van 15 december 2020 werd verzoeker hierover ondervraagd. Omdat zijn verklaringen niet geloofwaardig bleken, confronteerde de protection officer hem hiermee. Verzoeker gaf toe dat hij niet de waarheid had gesproken over zijn terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker gaf ook toe dat de problemen met de Taliban die zich in deze periode zouden hebben voorgedaan, niet waar waren. (NPO p.15 e.v.)

Verzoeker beseft dat hij in de fout is gegaan en dat hij nooit had mogen liegen over het feit dat hij niet meer terugkeerde naar Afghanistan en over de problemen met de Taliban. Hij wilt zich hiervoor oprecht excuseren.

Van zodra de protection officer hem heeft geconfronteerd met zijn ongeloofwaardige verklaringen en expliciet de vraag heeft gesteld of hij wel de waarheid had verteld, is verzoeker eerlijk geweest. Verzoeker heeft onmiddellijk aangegeven dat hij niet was teruggekeerd naar Afghanistan en dat ook de problemen die hij er had, niet waar zijn. Verzoeker legde uit dat hij dit verhaal 'gekocht' had. (NPO p.15) De confrontatie van de protection officer en de toegeving van verzoeker vonden plaats na 16h50. Het persoonlijk onderhoud heeft geduurd van 13u30 tot 17u26. De toegeving van verzoeker en zijn oprechte verklaringen bevinden zich vanaf onderaan pagina 15 van de notities van het persoonlijk onderhoud, die in totaal 18 pagina's zijn (waarvan de laatste pagina dan nog alleen de opmerkingen van de advocaat van verzoeker bevatten).

Tijdens het persoonlijk onderhoud gaf de protection officer al aan dat er na de toegeving van verzoeker en zijn intentieverklaring om de waarheid te spreken, nog maar weinig tijd over was:

"Ik stel je eerlijkheid op prijs, veel mensen houden vol tot op het einde, maar nu geraken we in tijdsnood, want wat is dan je werkelijke vrees tav Afghanistan? (...)" (NPO p.15)

"Ik ga hier het interview af ronden, ik ga alles nog eens goed herlezen, en bespreken met mijn supervisor, mogelijks word je nodig een tweede keer uitnodigd? Ok." (NPO p.16)

Een halve bladzijde nadat verzoeker aangaf eerlijk te zullen zijn, begon de protection officier het persoonlijk onderhoud dus af te sluiten.

Ook de advocaat van verzoeker merkte aan het einde van het persoonlijk onderhoud op dat de waarheid pas laat aan het licht kwam en dat een tweede persoonlijk onderhoud aangewezen was om eventuele twijfels over het verblijf in Pakistan uit te klaren. (NPO p.18)

De protection officer gaf aan dat zij op de hoogte was dat er heel wat Afghaanse jongeren stellen nog te zijn teruggekeerd naar Afghanistan, terwijl dat in werkelijkheid niet zo is. (NPO p. 15) De bestreden beslissing stelt ook dat dit algemeen geweten is.

De protection officer had tijdens het persoonlijk onderhoud ook expliciet aangegeven rekening te zullen houden met het feit dat verzoeker minderjarig was op het moment dat hij zijn verzoek om internationale bescherming had ingediend. (NPO p.2)

Nadat verzoeker de waarheid sprak, werden hem slechts enkele vragen gesteld en werd al snel het persoonlijk onderhoud afgerond. Verzoeker (en zijn advocaat) verwachtten dus een tweede persoonlijk onderhoud. Dit vond niet plaats, maar verzoeker kreeg wel een negatieve beslissing.

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat verzoeker er "niet voor terugdeinst een rad voor de ogen te draaien", "over zowat alles gelogen heeft" en "geen uitweg meer zag dan toe te geven dat alles wat u vertelde gelogen was". Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt echter dat dit niet klopt. Verzoeker wil niet minimaliseren wat hij gedaan heeft en weet dat hij fout was door initieel te liegen, maar zodra de protection officer hem hiermee confronteerde en hem expliciet de vraag stelde of hij niet loog, heeft verzoeker onmiddellijk de waarheid verteld.

In de bestreden beslissing staat dat verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd gewezen op zijn medewerkingsplicht en op het belang van correcte verklaringen over zijn plaatsen van verblijf. Aan het begin van het persoonlijk onderhoud zei de protection officer: "Ik heb ook gelezen over uw verblijf in PK, daar komen veel vragen over, het is heel belangrijk dat u daar correcte info over geeft." (NPO p.2) In het verslag staat ook: "belang van correcte info en waarheid vertellen, om een zo goed mogelijk beeld van je situatie te krijgen". (NPO p.2) Dit is echter bijzonder summier en het is begrijpelijk dat verzoeker, zeker gezien zijn jonge leeftijd, met deze korte boodschap nog niet tenvolle had begrepen wat juist het belang was en waar de protection officer het precies over had. Verzoeker wilt hiermee zeker niet goedpraten wat hij deed, maar vraagt op zijn minst begrip voor het feit dat hij erg jong is (minderjarig bij zijn verzoek om internationale bescherming), niet vertrouwd met de asielprocedure en er binnen de Afghaanse gemeenschap verschillende hardnekkige geruchten de ronde doen en veel verkeerd advies wordt gegeven. Zoals de protection officer zelf ook aangaf, is het eerder uitzonderlijk dat een Afghaanse jongere tijdens het persoonlijk onderhoud nog aangeeft dat hij fout was en niet de waarheid sprak."

In een tweede onderdeel van het enig middel laakt verzoeker het manifest gebrek aan onderzoek en samenwerking van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS). Hij geeft hierbij de volgende toelichting:

"1. Door het persoonlijk onderhoud al snel af te ronden nadat verzoeker aangaf eerder niet de waarheid te hebben gesproken, heeft verwerende partij geen ernstig onderzoek gevoerd naar de nood aan internationale bescherming van verzoeker. Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dit onderzoek niet te kunnen of willen voeren omdat verzoeker aan zijn medewerkingsplicht zou hebben verzaakt door te liegen. Echter, verzoeker heeft tijdens het persoonlijk onderhoud open kaart gespeeld en de juiste versie van de feiten gegeven. Hij gaf toe altijd in Pakistan te hebben verbleven, niet te zijn teruggekeerd naar Afghanistan en ook de ontvoering van zijn vader en bijhorende dreigementen van de Taliban ten aanzien van hemzelf te hebben verzonnen. Verzoeker heeft een korte versie van de juiste feiten gegeven en heeft hiermee duidelijk de intentie gegeven om de waarheid te willen spreken en een correct zicht te willen bieden op zijn verblijfsplaatsen, achtergrond en netwerk.

Nadat verzoeker de korte versie van de juiste feiten had gegeven (NPO p.15), heeft verwerende partij zich ertoe beperkt nog enkele vragen te stellen en dan het persoonlijk onderhoud af te ronden zonder verzoeker opnieuw op te roepen.

Verwerende partij heeft de nood aan internationale bescherming van verzoeker niet willen onderzoeken omdat verzoeker niet van bij het begin de waarheid heeft verteld.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing o.a. dat het aantonen van de eerdere verblijfplaatsen cruciaal is. Wanneer verzoeker zich dan bereid toont om een duidelijk zicht te geven op zijn eerdere verblijfplaatsen, weigert verwerende partij hier verder ernstig onderzoek naar te doen.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing ook dat zij een samenwerkingsplicht heeft, die inhoudt dat zij de elementen onderzoekt die verzoeker aanbrengt. Echter, de elementen die verzoeker aanbracht, nl. zijn échte verblijfplaatsen en zijn échte vrees ten aanzien van Afghanistan, werden helemaal niet onderzocht.

Omdat verzoeker er geen waterdichte documenten van heeft neergelegd, stelt verwerende partij dat verzoeker zijn verblijf in Pakistan, het verblijf van zijn familie in Pakistan en de huidige verblijfplaats van

zijn familie niet heeft kunnen aantonen. Echter, verwerende partij heeft naar deze elementen nog maar amper gevraagd nadat de waarheid aan het licht kwam. Bijvoorbeeld naar de huidige verblijfplaats van verzoekers familie heeft verwerende partij niet meer gevraagd. Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat het niet duidelijk is waar verzoekers familie momenteel verblijft en verwijst naar de verklaringen van verzoeker waarover hij zelf heeft aangegeven dat die leugenachtig waren. Verwerende partij stelt dat verzoeker de naam van het dorp niet kent waar zijn moeder en broers verblijven. Echter, verwerende partij vroeg enkel in het begin van het persoonlijk onderhoud aan verzoeker waar zijn familie verbleef. Nadat verzoeker toegaf dat de problemen van zijn vader niet echt zijn gebeurd, heeft verwerende partij hier niet meer naar gevraagd. Nochtans was ook de beweerde verblijfplaats van zijn moeder gelinkt aan de beweerde problemen van zijn vader. In werkelijkheid verblijven zijn moeder en broers niet in dat dorp bij Lalpur. In werkelijkheid verblijven zijn ouders en broers in Gerdi Ghaus. Naar de werkelijke verblijfplaats van zijn familie heeft verwerende partij echter gewoonweg niet gevraagd. Nochtans lijkt dit een essentieel element voor de beoordeling van het netwerk van verzoeker en de plaats ten opzichte waarvan zijn vrees moet worden beoordeeld.

Verwerende partij blijft er in de bestreden beslissing bij dat verzoeker niet de volledige waarheid heeft verteld over zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België. Ook de laatste verklaringen van verzoeker, nl. dat hij is gevlucht op het moment dat zijn ouders naar Afghanistan wilden terugkeren omdat hij dat echt niet zag zitten, vindt verwerende partij ongeloofwaardig. Deze verklaringen werden door verwerende partij echter amper onderzocht. Tot ongeloofwaardigheid kan nochtans enkel worden besloten na een ernstig onderzoek en niet enkel op basis van de bedenking van verwerende partij dat het 'wel straf' vindt dat verzoekers ouders zonder hem naar Afghanistan zouden terugkeren. (NPO p. 17) Verzoeker moet op een ernstige wijze worden ondervraagd over zijn werkelijke verblijfplaatsen en werkelijk asielrelaas. In een half uur tijd en met 2,5 bladzijden verslag (waarvan 2 bladzijden in 'afsluitmodus') is dit duidelijk niet gebeurd.

Verzoeker heeft wel degelijk zijn volle medewerking verleend, alleen was dit niet vanaf het begin van de asielprocedure en heeft hij dit pas gedaan van tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS.

2. Ondanks dat verzoeker zijn medewerkingsplicht pas later tijdens het persoonlijk onderhoud is beginnen vervullen en ondanks dat zijn werkelijk relaas en werkelijke verblijfplaatsen niet eerder naar voren kwamen, kan verwerende partij niet zomaar besluiten dat verzoeker ongeloofwaardig is en dat hij niet meewerkt. Een grondig onderzoek blijft noodzakelijk.

Dit kan o.a. worden afgeleid uit het absoluut karakter van het verbod op onmenselijke en vernederende behandeling vervat in artikel 3 EVRM.

Het is vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat artikel 3 EVRM een fundamentele waarde voor een democratische maatschappij bevat, en dat zelfs in de moeilijkste omstandigheden het eigen gedrag van het slachtoffer van een artikel 3 EVRM schending niet in rekening mag gebracht worden gezien de absolute aard van dit artikel. Hiervoor kan onder meer verwezen worden naar EHRM, Chahal v. het Verenigd Koninkrijk, 15 november 1996, §79:

"(...)"

Er kan ook verwezen worden naar EHRM, Saadi t. Italië, 28 februari 2008, §127:

"(...)"

Wat de onderzoeksplicht van verwerende partij inhoudt, wordt geregeld in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn:

"(...)"

Artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet voorziet dat bij de beoordeling van een asielaanvraag rekening moet worden gehouden met "de algemene omstandigheden in dat deel van het land" en met "de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker."

Artikel 48/6, §1 van de vreemdelingenwet stelt dat "(...)"

Artikel 10.3 van de Procedurerichtlijn legt een onderzoeksplicht op aan verwerende partij en voorziet inhoudelijke vereisten voor dit onderzoek:

"(...)"

3. Uit artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM vloeit ook voort dat verwerende partij een plicht heeft tot samenwerking met verzoeker. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat deze artikelen de Lidstaten ertoe verplichten een zo grondig mogelijk onderzoek te doen van de verschillende elementen die op een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM kunnen wijzen, (zie o.a. EHRM 21 januari 2011, M.S.S t. België en Griekenland, §§293 en 387).

Het Hof van Justitie heeft in de zaak van 22 november 2012, M. M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland en Attorney General (C-277/11) de samenwerkingsplicht van verwerende partij als volgt verduidelijkt:

"(...)"

Verwerende partij heeft verzaakt aan deze samenwerkingsplicht.

4. Concreet is verwerende partij tekort geschoten in de samenwerking door geen nieuw persoonlijk onderhoud te organiseren voor verzoeker.

Verzoeker begrijpt uiteraard dat er door zijn toedoen geen tijd was om tijdens het persoonlijk onderhoud van 15 december 2020 alle essentiële elementen van zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen. Omdat het echter de plicht is van verzoekende partij om deze essentiële elementen, zoals de verblijfplaatsen van verzoeker, zijn achtergrond en familieleden en de redenen van zijn verzoek (zie art. 48/6 Vw.), te onderzoeken, had verwerende partij een tweede persoonlijk onderhoud moeten organiseren.

Het persoonlijk onderhoud van 15 december 2020 voldeed immers niet aan de wettelijke vereisten.

Artikel 15 van de Procedurerichtlijn concretiseert de onderzoeksplicht van verwerende partij en stelt voorwaarden waaraan een persoonlijk onderhoud ter beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet voldoen:

"(...)"

Artikel 16 van de Procedurerichtlijn stelt in verband met de inhoud van een persoonlijk onderhoud:

"(...)"

Ook het eigen gehoorhandvest¹ van verwerende partij legt uit hoe een persoonlijk onderhoud moet worden gevoerd om aan de vereisten van deugdelijk onderzoek te voldoen. Zo staat onder punt 6: "De protection officer moet tijdens het gehoor de essentiële elementen behandelen (doorslaggevende materiële elementen en bewijselementen) en ze voldoende uitdiepen zodat hij de beslissing met kennis van zaken kan nemen."

Punt 10 voorziet: "De protection officer moet de asielzoeker confronteren met onwaarschijnlijke elementen, met ongeloofwaardige verklaringen en met tegenstrijdigheden in zijn verklaringen. Hij geeft de asielzoeker de gelegenheid deze te verduidelijken"

In casu heeft verzoeker niet de mogelijkheid gehad om tijdens een persoonlijk onderhoud op basis van de werkelijke versie van zijn asielrelaas de nodige toelichtingen te kunnen geven bij zijn persoonlijke achtergrond, de achtergrond en verblijfplaatsen van zijn familie, zijn eigen verblijfplaatsen en de redenen waarom hij niet kan terugkeren naar Afghanistan.

Van verzoeker kon wettelijk inderdaad verwacht worden dat hij de essentiële elementen van zijn verzoek om internationale bescherming "zo spoedig mogelijk" aanbracht. Gezien zijn jonge leeftijd, gezien zijn geattesteerde psychologische kwetsbaarheid, gezien het absoluut karakter van artikel 3 EVRM en gezien het algemeen geweten is (en in elk geval door verwerende partij) dat Afghaanse jongeren vaak beweren niet rechtstreeks vanuit Pakistan naar Europa te zijn gekomen terwijl dat wel zo is, is het niet onredelijk dat verzoeker de elementen tijdens het persoonlijk onderhoud bij verwerende partij heeft ter kennis gebracht.

Verwerende partij moest de elementen die verzoeker aanbracht en nog wilde aanbrengen nadat hij had toegegeven niet helemaal de waarheid te hebben gesproken, op een ernstige manier onderzoeken, quod non.

Hoe dan ook stelde verwerende partij bijzonder weinig vragen over het verblijf in Pakistan van verzoeker.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verwerende partij amper vragen stelde over verzoekers leven in Pakistan. Verwerende partij vroeg alleen maar naar de school van verzoeker, de verblijfplaats van verzoeker en zijn familie in Peshawar en of ze al dan niet in een huurhuis woonden. Daarnaast besteedde de protection officer vooral aandacht aan de documenten in verband met het verblijf in Pakistan.

Over de verblijfplaats van verzoeker in Peshawar zei hij dat hij woonde in "Usman Caloni". (NPO p.5) Bij de Dienst Vreemdelingenzaken zei verzoeker al dat hij woonde in Bashirad, dichtbij Tablei Markaz. (DVZ vragenlijst vraag 10) Over zijn school legde verzoeker uit dat hij tot de 3e klas naar een Afghaanse school ging en vanaf de 4e tot de 8e klas naar een Pakistaanse school, de 'Forward Grammar school'. (NPO p.22)

Verwerende partij heeft geen verdere vragen gesteld. Verwerende partij heeft bijvoorbeeld niet gevraagd waar Bashirad ligt, wat Talbei Markaz is, wat Usman Caloni is, hoe de twee zich verhouden, van wie ze huurden. Verwerende partij heeft evenmin vragen gesteld over het leven als Afghaanse vluchteling in Pakistan. Verwerende partij heeft niets gevraagd over andere Afghaanse kinderen, over eventuele moeilijkheden, over de Afghaanse gemeenschap, omliggende dorpen of kampen, etc.

Nochtans is het nodig dat verwerende partij verzoeker vragen stelt over zijn directe leefomgeving. In deze zin kan bijvoorbeeld worden verwijzen naar het arrest nr. 180.175 van 24 december 2016 van Uw Raad:

"(...)" (p.7)

Alvorens verzoekers verblijf in Pakistan in twijfel te trekken, had verwerende partij minstens hem moeten bevragen over zijn leefomgeving in Pakistan. Verwerende partij heeft dit niet gedaan. Ze heeft amper vragen gesteld en heeft daarentegen een doorslaggevend belang gehecht aan de documenten. De vragen die werden gesteld, gingen ook vooral over de documenten of het gebrek aan documenten. Zeker gezien verzoeker altijd minderjarig is geweest in Pakistan, is dit onredelijk.

Het grote belang dat verwerende partij hecht aan de documenten van verzoeker, voornamelijk het gebrek aan documenten van zijn verblijf in Pakistan maar ook documenten om de huidige verblijfplaats van zijn familieleden te bewijzen en zijn netwerk in Afghanistan, is hoe dan ook erg dubieus. Enerzijds stelt verwerende partij dat verzoeker zijn verblijf in Pakistan moet kunnen aantonen door middel van documenten zoals bijvoorbeeld zijn vluchtelingenkaart of registratie bij UNHCR en trekt verwerende partij het werk van verzoekers vader in twijfel op basis van de documenten. Anderzijds stelt verwerende partij in de bestreden beslissing ook dat elk document in Afghanistan en zeker Pakistan kan worden gekocht en er veel fraude is. In dit licht is het al helemaal onredelijk van verwerende partij om verzoeker geen verklaringen te laten afleggen over zijn verblijf in Pakistan en de redenen waarom hij niet kan terugkeren naar Afghanistan.

In al deze opzichten schiet het onderzoek van verwerende partij ernstig tekort. Er kan niet beslist worden om verzoeker internationale bescherming te weigeren op basis van het gebrekkig onderzoek dat tot hiertoe gevoerd is."

In een derde onderdeel van het enig middel laat verzoeker het volgende gelden over zijn vrees:

"Verzoeker heeft de Afghaanse nationaliteit, is geboren in Gerdi Ghaus (district Momand Dara, provincie Nangarhar) en heeft sinds jonge leeftijd altijd in Pakistan gewoond. Hij kwam als niet-begeleide minderjarige in België toe en diende ook in die hoedanigheid een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker gaf bij dit verzoek aan niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan.

Artikel 48/4 § 4 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"(...)"

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderzijds reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, op voorwaarde dat hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

Pakistan heeft het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen niet ondertekend. Verzoeker kan bijgevolg geen beroep op deze internationale conventie. Er dient bijgevolg gekeken te worden of Pakistan op een andere wijze reële bescherming biedt aan Afghaanse vluchtelingen.

Uit landeninformatie omtrent de situatie voor Afghanen in Pakistan, blijkt echter duidelijk dat er geen sprake is van reële bescherming. Het EASO rapport "Pakistan Situation of Afghan refugees" van mei 2020 bevat volgende informatie:

"(...)" (stuk 3)

In Pakistan kan verzoeker geen bescherming krijgen.

Bijgevolg rijst de vraag of verzoeker kan terugkeren naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, Afghanistan. Verzoeker is geboren in Afghanistan, maar is op erg jonge leeftijd naar Pakistan verhuisd en heeft daar gewoond tot aan zijn vertrek naar België. Verzoeker heeft geen effectieve 'regio van herkomst' in Afghanistan. Een 'terugkeer' van verzoeker naar het land van zijn nationaliteit betekent per definitie een 'hervestiging'. Gerdi Ghaus kan niet als verzoekers regio van herkomst worden beschouwd, maar als een intern vluchtalternatief.

Het concept 'intern vestigingsalternatief/vluchtalternatief' (IVA) vindt zijn juridische grondslag in artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet, dat voorziet:

"(...)"

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 8 van de herschikte Kwalificatierichtlijn:

"(...)"

Op basis van deze bepalingen moet nagegaan worden of verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land dat de lidstaat voor ogen heeft als plaats van hervestiging, en er moet redelijkerwijs kunnen worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Gerdi Ghaus lijkt het meest logische referentiepunt om de vrees van verzoeker te onderzoeken, bij gebrek aan mogelijkheid tot terugkeer naar Pakistan. Verzoeker is er geboren en zijn ouders wonen er momenteel.

Verwerende partij heeft compleet nagelaten om te onderzoeken of verzoeker zich kan hervestigen in Gerdi Ghaus. Zelfs indien Uw Raad niet van oordeel zou zijn dat het om een IVA gaat, moet worden onderzocht of verzoeker kan terugkeren naar Gerdi Ghaus, quod non.

Verwerende partij stelt dat verzoeker geen zicht geeft op de werkelijke verblijfplaats van zijn familie. Verwerende partij verwijst hiervoor echter enkel en alleen naar verklaringen van verzoeker waarvan hij zelf al aangaf dat die niet oprecht waren. Verwerende partij verwijst enkel naar verklaringen van verzoeker van vóórdat hij de waarheid sprak. Van zodra verzoeker de waarheid sprak, heeft verwerende partij zelfs niet gevraagd waar zijn ouders verblijven.

Volgens verwerende partij moet zij niet speculeren over de verschillende verblijfplaatsen van verzoeker binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of verzoeker afkomstig is uit een regio waar geen risico is. Echter, verzoeker heeft – vanaf een bepaald moment en zodra hij ermee werd geconfronteerd – duidelijk aangegeven dat hij van jongs af aan in Pakistan heeft gewoond. Verzoeker vervolledigt zijn verklaringen met het feit dat zijn ouders momenteel allebei in Gerdi Ghaus wonen. Zijn vader is nog steeds aan het werk als ontmijner.

Met betrekking tot de veiligheid in de provincie Nangarhar stelt het laatste EASO rapport:

"(...)" (stuk 3, p.139)

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39)

De Algemene Vergadering van Uw Raad, verwijzend naar dit Elgafaji arrest van het Hof van Justitie, stelt:

"(...)" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

a. In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

b. De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofde het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het HvJ heeft de aard van de "persoonlijke omstandigheden", die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het HvJ, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld." (RvV 20 november 2017, nr. 195 228, p.25)

Bovendien moet in casu ook rekening worden gehouden met de vraag of verzoeker zich redelijkerwijze kan vestigen in Gerdi Ghaus als intern vluchtalternatief.

Volgende elementen maken voor verzoeker persoonlijke omstandigheden uit in het kader van subsidiaire bescherming onder artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en minstens betekent de combinatie van deze elementen ook dat het voor verzoeker niet redelijk is om van hem te verwachten dat hij zich in Gerdi Ghaus zou vestigen:

- verzoekers jonge leeftijd
- verzoekers (geattesteerde) psychologische kwetsbaarheid
- verzoekers profiel als zoon van een ontmijner
- verzoekers langdurig verblijf in Pakistan

Over dit laatste stelt het recentste EASO rapport (stuk 3):

"(...)"

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, heeft verzoeker over het werk van zijn vader de informatie en documenten kunnen geven die redelijkerwijs van hem kunnen verwacht worden. Op de vragen die de protection officer tijdens het persoonlijk onderhoud heeft gesteld, heeft verzoeker kunnen antwoorden. Verzoeker heeft ook documenten van het werk van zijn vader voorgelegd, waaronder foto's van zijn vader tijdens de uitoefening van zijn job.

Verzoeker loopt een objectief risico doordat zijn vader als ontminner werkt voor DAFA (Demining Agency for Afghanistan):

(...)” (stuk 3, p. 62)

Zelfs indien Uw Raad van oordeel zou zijn dat het werk van verzoekers vader niet aangetoond is of dat dit geen risico inhoudt voor verzoeker, dan kan het buiten beschouwing gelaten worden en zijn er nog altijd voldoende persoonlijke omstandigheden aanwezig voor verzoeker die maken dat hij een hoger risico loopt om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld in zijn regio van herkomst.

Verzoeker is nog maar pas meerderjarig en heeft nog nooit bewust in Gerdi Ghaus, en bij uitbreiding nergens in Afghanistan, gewoond. Verzoeker heeft bovendien nood aan psychologische begeleiding, zoals geattesteerd door Solentra.

Verzoeker heeft aangetoond dat er voor hem een minimum aan persoonlijke omstandigheden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij in Gerdi Ghaus een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat er plaatsvindt.

Verzoeker komt daarom in aanmerking voor internationale bescherming, minstens subsidiaire bescherming.

Indien Uw Raad van oordeel zou zijn dat hiervoor te weinig informatie beschikbaar is, dan moet de bestreden beslissing minstens worden vernietigd en moet verwerende partij het verzoek om internationale bescherming van verzoeker grondig onderzoeken. Verwerende partij moet dan een ernstige 'herkomstcheck' doen met betrekking tot het verblijf van verzoeker in Pakistan en moet hem de kans geven om verduidelijkingen aan te brengen over zijn netwerk en familieleden in Afghanistan.”

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden het rapport “*Pakistan. Situation of Afghan refugees*” van EASO van mei 2020, p. 22-29 (stuk 2) en de “*Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note*” van EASO van december 2020, p. 59-61, 92-93 en 138-139 (stuk 3) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met bijkomende foto's van zijn vader tijdens de uitoefening van zijn werk voor de ontminningsdienst *Demining Agency for Afghanistan* (hierna: DAFA) (stuk 1) en een uitprint van de Facebook pagina van de *Forward Grammar school* en de foto's die op de website te zien zijn (stuk 2) neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een

manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht.

2.3.2.2. Aangaande verzoekers verwijzing naar de artikelen 4 en 8 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepalingen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van de artikelen 4 en 8 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.2.3. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij geen elementen van vrees aanhaalt die verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève, omdat (B) hij, zelfs op jonge leeftijd, er niet voor terugdeinsde om de instanties waar hij om bescherming vraagt een rad voor ogen te draaien, omdat (C) uit het geheel van de door hem afgelegde verklaringen en de door hem voorgelegde stukken duidelijk blijkt hij niet heeft voldaan aan de op hem rustende plicht tot medewerking, nu (i) hij het profiel van zijn vader onvoldoende aannemelijk maakt en dit hoe dan ook geen voldoende element is om te besluiten dat er in hoofde van zijn persoon een gegronde vrees voor vervolging zou uit voortvloeien, (ii) zijn verklaring dat hij het niet zag zitten om in Afghanistan te wonen te vaag en algemeen is om een nood aan internationale bescherming aan te tonen, en (iii) hij onvoldoende zicht geeft op zijn identiteit en zijn langdurig verblijf in Pakistan, hij verder verklaart over een functionerend netwerk te beschikken in

Afghanistan en hij voldoende is opgeleid om ergens aan de slag te kunnen gaan en omdat (D) de door hem voorgelegde documenten deze conclusies niet kunnen wijzigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart initieel dat hij geboren is in Gerdi Ghaus, een dorp dat gelegen is in het district Momand Dara in de provincie Nangarhar, en dat hij als jong kind met zijn familie naar Pakistan vertrok, waar hij in Peshawar, Usman Colonie, woonde. Hij zou einde 2018 samen met zijn familie naar Afghanistan zijn teruggekeerd omwille van het werk van zijn vader als ontmijner bij DAFA, een grote NGO. Daar zou zijn vader omwille van zijn werk door de taliban ontvoerd zijn en de taliban zou ook geëist hebben dat verzoeker bij hen zou gaan.

In de loop van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS wijzigde verzoeker zijn verklaringen en stelde hij dat hij het niet zag zitten om met zijn ouders terug te keren naar Afghanistan, na heel zijn leven in Pakistan te hebben geleefd, dat hij van huis wegliep en zijn ouders zonder hem naar Afghanistan terugkeerden, dat zijn vader niet ontvoerd werd en er geen bedreigingen waren en dat hij zijn relaas gekocht had. Zijn vader zou boos zijn geweest op hem en ook nu niet met hem willen spreken. Verzoeker vreest een terugkeer naar Afghanistan omdat hij niet vertrouwd is met het land en omdat de taliban hem zouden kunnen vermoorden omwille van het werk van zijn vader.

Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming legde verzoeker een brief van een klinisch psychologe van 4 december 2020, het origineel paspoort van zijn moeder en een attest van zijn school in België neer, evenals fotokopieën van een verkiezingskaart op naam van zijn vader, van foto's van zijn vader op het werk en thuis, van de eerste pagina van het paspoort van zijn vader, van werkbadges van zijn vader, van een dreigbrief van de taliban, van attesten van een Afghaanse school en een Pakistaanse school, van attesten van een cursus Engels en computer, van een enveloppe en van werkattesten van zijn vader (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met 'documenten').

De brief van een klinisch psychologe van 4 december 2020 betreft een loutere attestatie van verzoekers aanmelding bij Solentra op 6 september 2019 omwille van stress en slaapproblemen, gevolgd door een psychologische begeleiding om de twee weken sinds 17 januari 2020. Hieruit kan niet blijken wat de oorzaak van deze problemen zijn. Het attest van zijn schoolse inspanningen hier in België houdt geen verband met de motieven waarop verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming steunt. De enveloppe toont ten slotte aan dat verzoeker post ontvangt uit Afghanistan, niets meer, niets minder.

Gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit onmiskenbaar blijkt dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (adm. doss., stuk 7, map met 'landeninformatie', COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) en op het gegeven dat verzoeker in de loop van zijn persoonlijk onderhoud aangaf dat hij zijn verhaal heeft gekocht (adm. doss., stuk 5, Deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker bijgebrachte paspoorten van zijn vader en moeder, werkbadges, werkattesten en verkiezingskaart van zijn vader, dreigbrief van de taliban, en schoolattesten uit Afghanistan en Pakistan. Bovendien betreft het hier, behoudens het paspoort van de moeder van verzoeker, slechts fotokopieën en kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën hoe dan ook maar een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Wat de werkattesten van de vader van verzoeker betreft, wordt in de bestreden beslissing bovendien terecht op het volgende gewezen:

“Na het persoonlijk onderhoud legt u per mail dd. 04 januari 2021 nog een werkattest afkomstig van DAFA neer aangaande uw vader. Echter, in dit attest staat vermeld dat H. M. S. (...) s/o H. M. J. (...) voor DAFA heeft gewerkt van 25 februari 1990 tot 03 oktober 2017. De attestatie stipuleert dat het contract van uw vader beëindigd werd op 03 oktober 2017 wegens een gebrek aan budget. Deze laatste datum komt dan weer niet overeen met uw verklaring dat uw vader heden nog werkt, en na de definitieve terugkeer van je familie naar Afghanistan einde 2018 (CG p.7), in het kantoor in Jalalabad werkt (CG p.13). Op 28 januari 2021 legt u per mail een nieuw attest neer van DAFA. Ditmaal vermeldt het attest dat je vader werkte van 1990 tot 2005 als ontmijner en van 2005 tot januari 2021 als sectie-leider met een huidige tewerkstelling in Nuristan. De slotalinea van dit attest is hetzelfde als wat geschreven staat in het eerdere. Het is bevreemdend dat DAFA uw vader “geluk in zijn nieuwe functie” zou toewensen, terwijl hij er nog altijd zou werken. De data in de twee attestaties conflicteren met elkaar en zijn niet consistent. Dergelijke vaststellingen ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid aangaande de authenticiteit van deze stukken, die bovendien gesolliciteerd zijn. Aangezien het een grote en ernstige organisatie is, zoals u ook zelf aangaf, is het niet geloofwaardig dat de personeelsdienst zich op deze manier zou vergissen in de data van tewerkstelling en de ene keer zou aangeven dat het contract van uw vader werd beëindigd in 2017 en de andere keer dat hij ononderbroken zou hebben gewerkt tot heden.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Uit de foto's kan niet blijken waar of wanneer deze werden genomen. Hieruit kan dan ook niet blijken waar verzoeker verbleven heeft voor zijn komst naar België. Wat betreft de foto's waarop verzoekers vader te zien zou zijn, wordt in de bestreden beslissing voorts op goede gronden als volgt gesteld:

“U legt verschillende foto's van uw vader neer in een tentenkamp in de sneeuw en staande naast een wagen met het logo van DAFA. U weet niet waar de foto's genomen zijn, noch wie de collega's zijn op de foto's (CG p.9). Uw vader staat er overal op in burgerkleden, alsook de andere personen. U erop gewezen dat het CG al verscheidene foto's zag van ontmijners in een beschermepak, werd u gevraagd of u ook van uw vader dergelijke foto's heeft. U zou hierover navraag doen bij uw familie (CG p.8-9), maar tot op heden werden deze foto's niet neergelegd.”

Bij een ter terechtzitting overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker bijkomende foto's van zijn vader tijdens de uitoefening van diens werk voor de ontmijningsdienst DAFA (aanvullende nota, stuk 1). Op een aantal van deze foto's zijn ontmijners in een beschermepak te zien, doch uit niets blijkt dat verzoekers vader een van deze ontmijners is. De overige foto's die verzoeker voorlegt, doen voorts geen afbreuk aan de bevindingen in de bestreden beslissing inzake de foto's die hij in de loop van de administratieve procedure reeds had voorgelegd.

Gelet op het voorgaande, volstaan de door verzoeker neergelegde stukken niet om zijn profiel van zoon van een ontmijner bij de NGO DAFA aan te tonen. In tegendeel, de werkattesten die verzoeker na zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS nog neerlegde werpen hier net een smet op. Daarbij komt dat verzoeker heel weinig weet te vertellen over het werk van zijn vader, wat in de bestreden beslissing als volgt wordt toegelicht:

“Het is bovendien merkwaardig dat u over het werk van uw vader, volgens het attest met een zeer lange staat van dienst, heel weinig weet te vertellen, en niet verder komt dan een algemene omschrijving van wat een ontmijner doet (CG p. 8-9), waarover u overigens ook youtube-filmpjes heeft bekeken (CG p.15). U blijft heel algemeen in uw verklaringen, dat uw vader op verschillende plaatsen werkte, in de bergen, afhankelijk van het seizoen o.a. in Kandahar, maar u geeft geen details over specifieke projecten (CG p.8).”

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat verzoeker zijn profiel van zoon van een ontmijner bij de NGO DAFA niet aannemelijk maakt. Zijn verwijzing in het verzoekschrift naar informatie van EASO over het objectieve risico dat personen die in Afghanistan voor de overheid werken of de Afghaanse overheid ondersteunen is *in casu* dan ook niet dienstig. Bijgevolg maakt verzoeker zijn vrees voor een terugkeer naar Afghanistan omdat de taliban hem zouden kunnen vermoorden omwille van het werk van zijn vader niet aannemelijk. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat aangezien verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS toegaf gelogen te hebben over zijn relaas en dus over de bedreigingen van de taliban en de ontvoering van zijn vader, er geen bedreigingen waren geweest, noch ten aanzien van zijn vader, noch ten aanzien van hemzelf.

Verzoeker maakt een persoonlijke vrees voor vervolging omwille van het werk van zijn vader als ontmijnner bij de NGO DAFA dan ook allerminst aannemelijk.

Wat betreft verzoekers vrees bij een terugkeer naar Afghanistan omdat hij niet vertrouwd is met het land, wordt voorts in de bestreden beslissing op goede gronden gesteld dat deze vrees te vaag en te algemeen is om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Bovendien wordt in de bestreden beslissing eveneens terecht geoordeeld dat verzoeker onvoldoende zicht biedt op zijn identiteit en zijn langdurig verblijf in Pakistan. Dit wordt als volgt *in concreto* toegelicht:

“U geeft immers geen zicht op uw reële situatie en verblijfplaatsen en over uw verblijf in Pakistan en is het ook niet duidelijk van wanneer tot wanneer u en/of uw familie daar hebben verbleven. Hoewel u verklaart, dat u sinds uw kindertijd in Peshawar heeft gewoond (CG p.4), brengt u behalve uw schooldocument, geen enkel ander document aan. Er werd tijdens het persoonlijk onderhoud gedrukt op het neerleggen van de vluchtelingenkaarten of ACC (Afghan Citizen Card) kaarten (CG p.16), waarover uw hele familie zou hebben beschikt (CG p.6). Tot op heden heeft u het nagelaten om deze of andere documenten aangaande uw beweerde langdurig verblijf in Pakistan neer te leggen. Bovendien zijn ook uw verklaringen terzake niet coherent. Zo verklaart u dat de kaarten werden afgenomen omdat uw familie vrijwillig is terug gekeerd naar Afghanistan (CG p.6). Omdat het niet gebruikelijk is dat deze kaarten bij terugkeer worden ingehouden, dan wel dat er een hoekje vanaf wordt geknipt, werd u hierover bevraagd. Hierop antwoordt u dat het effectief zo is dat er een hoekje werd afgeknipt en dat de kaarten aan uw vader werden terug gegeven, maar u heeft geen idee wat uw vader met de kaarten heeft gedaan. U verklaart verder dat uw familie is teruggekeerd met de hulp van de VN, maar u gevraagd naar het document van UNHCR, geeft u een wel erg bevreemdende uitleg. Uw vader zou dit document hebben gegeven aan een arme persoon zodanig dat die beroep zou kunnen doen op de hulp verbonden aan de vrijwillige terugkeer (CG p. 6). Het is echter onmogelijk dat dit document zou kunnen worden doorgegeven voor het verkrijgen van hulp, immers op het formulier staan alle familieleden vermeld, met foto en andere belangrijke gegevens zoals plaats van herkomst en plaats van terugkeer. Vervolgens verklaart u, dat u niet weet wat er met dat document van UNHCR is gebeurd omdat u toen nog “klein” was, wat de reactie uitlokte dat u 18, 5 jaar bent en dus 16, 5 jaar bij de beweerde terugkeer einde 2018. Hierop antwoordt u dat u niet 18, 5 jaar bent, dat de machine (bedoeld is het medisch onderzoek voor leeftijdsbepaling) u hier een andere leeftijd heeft gegeven.

De enige documenten die u neerlegt in verband met uw verblijf in Pakistan zijn de schoolattesten (kopieën). U legt twee schooldocumenten neer van een Afgaanse school (dd. 1388 en 1389, resp. 2009/2010; 2010/2011) en één van een Pakistaanse school, alsook certificaten van een cursus Engels en basis computer (dd. 10 december 2018). Aangaande de rapporten van de Afgaanse school, werd u gevraagd of dat ergens op het document staat dat het een Afgaanse school in Pakistan betreft. U kan de vraag niet beantwoorden (CG p. 9). Bij nazicht blijkt dit wel het geval te zijn. U verklaart dat u tot de 3de klas in de Afgaanse school les volgde en dan overschakelde naar de Pakistaanse school, waar u een jaar moest overdoen. Het betreffende attest vermeldt dat u van klas 3 in november 2012 tot klas 8 in mei 2018 school heeft gelopen in Forward Grammar School. Het is niet duidelijk aan de hand van de schooldocumenten hoelang u in Pakistan heeft gewoond. Bovendien dient toch te worden vastgesteld dat in Afghanistan en zeker in Peshawar (PK) tegen betaling eender welk document kan worden gekocht. Eerder had u al toegegeven dat u uw verhaal heeft gekocht, waaruit volgt dat ook de door u neergelegde kopieën van documenten met kritische blik dienen te worden bekeken en er eigenlijk geen enkele bewijswaarde kan worden aan toegedicht.

Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u niet te weten waar u geboren bent (DVZ vragenlijst vraag 5) en uw hele leven in Pakistan te hebben gewoond. Ten aanzien van het CG verklaarde u, na navraag bij uw moeder, dat u geboren bent in Afghanistan (CG p.4) , maar dat u van kinds af aan in Peshawar woonde. Bij afwezigheid van betrouwbare documenten toont u uw langdurig verblijf in Pakistan evenmin aan. Bovendien is het niet logisch dat uw beide ouders over een paspoort beschikten én over een ACC (Afghan Citizen Card), aangezien deze gedurende een korte periode werden uitgereikt aan niet-gedocumenteerde Afghanen in Pakistan. De voorwaarde om een AAC te bekomen was voorzien voor houders van een PoR kaart (vluchtelingenkaart) die vóór 01 juli 2017 waren gerepatriëerd naar Afghanistan. Wie met een PoR kaart in Pakistan verbleef en niet was terug gekeerd kon zich niet registreren voor een ACC kaart. Het paspoort van uw moeder werd uitgegeven in Kabul op 27 december 2017 met verscheidene visa voor Pakistan. Uw moeder ging heel geregeld naar Pakistan waar ze dan maximum een maand mocht blijven. Het paspoort laat echter niet toe om te concluderen dat zij resideerde in Pakistan, dan wel of ze in Afghanistan woonde en geregeld op bezoek ging naar Pakistan. Het paspoort van uw vader – meer bepaald een kopie van een gedeelte ervan – is uitgegeven op 02 januari 2016. Het origineel legt u niet neer. Er dient tevens te worden vastgesteld dat u geen enkel identiteitsdocument van uzelf neerlegt, wat mag verbazen aangezien uw ouders wel over

paspoorten beschikken. U bent met andere woorden niet bij machte op een overtuigende manier uw identiteit en uw nationaliteit aan te tonen. Er werd u de vraag gesteld wie er dan voor u en uw broertjes in Pakistan zorgde als uw moeder en vader in Afghanistan waren (CG p.7). U verklaart dat u dan geholpen werd door de talrijke burens en dat u zelf in de hujra (gastenverblijf) sliep. Het mag toch verbazen dat uw moeder u en uw beide jongere broers maandelijks in de handen van burens zou laten om naar Afghanistan te reizen om de contacten met uw familie en dorp te onderhouden. Dat jij nooit mee zou zijn gegaan is weinig aannemelijk (CG p.7). Uw verklaring dat u niet kon spijbelen van school is merkwaardig aangezien er ook in Pakistan schoolvakanties bestaan.

Bovendien werd bovenstaand aangetoond dat u onvoldoende zicht hebt geboden op de duur van uw verblijf in Pakistan en/of het verblijf van uw familie. Aangezien u geen documenten heeft neergelegd aangaande jullie verblijf en/of terugkeer is het helemaal niet duidelijk waar uw familie heden verblijft of waar ze naartoe gingen na hun terugkeer. Het is niet omdat uw ouders nog een huis zouden hebben in Gerdi Ghaus, dat ze daar ook daadwerkelijk verbleven. Uw vader zou in Jalalabad werken. Het paspoort van uw moeder werd afgeleverd in Kabul. Uw eigen kennis over uw dorp blijkt u eveneens grotendeels te halen uit een youtube film hetgeen allesbehalve overtuigend is (CG p.16). Bovendien kent u niet eens de naam van het dorp in Afghanistan waar uw oom woont en waar uw moeder en broers verblijven (CG p.4-5). Alweer een vaststelling die een bijkomende smet op uw geloofwaardigheid werpt en die erop wijst dat u geen zicht wenst te bieden op de werkelijke verblijfplaatsen van uw familieleden.

(...)

Verder dient ook te worden vastgesteld dat u geen enkel identiteitsdocument neerlegt."

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging en het herhalen van enkele eerder tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen over zijn nationaliteit, geboortedorp en verblijf in Pakistan en over het werk van zijn vader, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Waar verzoeker in het eerste onderdeel van zijn enig middel aanvoert dat hij nadat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS had toegegeven dat hij gelogen had eerlijk is geweest en dat rekening moet worden gehouden met zijn jonge leeftijd en zijn gebrek aan vertrouwdheid met de asielprocedure, wijst de Raad erop dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag. Gelet op bovenstaande bekentenis blijkt dat verzoeker dan ook niet geheel de waarheid vertelde over de feiten en gebeurtenissen die hem ertoe zouden hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten en dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Door te wijzen op zijn jonge leeftijd en zijn gebrek aan vertrouwdheid met de asielprocedure tracht verzoeker zijn gedrag te vergoelijken, doch dit neemt niet weg dat hij zelf de volledige verantwoordelijkheid draagt voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS en dat zijn algehele geloofwaardigheid hierdoor ernstig in het gedrang wordt gebracht. Verzoeker werd er op de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien uitdrukkelijk op gewezen dat hij steeds de waarheid moet vertellen, dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat zijn verzoek om internationale bescherming wordt verworpen en dat hij diegenen die hem aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen niet mag geloven (adm. doss., stuk 8, Deel DVZ, vragenlijst, p. 1). Ook op het CGVS werd hij bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen op het belang van correcte informatie te geven en van de waarheid te vertellen, om een zo goed mogelijk beeld te krijgen van zijn situatie (adm. doss., stuk 5, Deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2).

Waar verzoeker in het tweede onderdeel van zijn enig middel hekelt dat zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS al te snel werd afgerond nadat hij had aangegeven niet de waarheid te hebben gesproken en

dat hij niet opnieuw werd opgeroepen voor een tweede persoonlijk onderhoud en dat hierdoor geen ernstig onderzoek werd gevoerd naar zijn nood aan internationale bescherming, herhaalt de Raad dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Te dezen is uit het voorgaande reeds gebleken dat verzoeker na zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS nog twee fotokopieën van werkattesten van zijn vader heeft neergelegd waarvan de authenticiteit totaal niet geloofwaardig is. Gelet hierop, evenals op het gegeven dat verzoeker pas na confrontatie met tal van gebrekkige elementen in zijn relaas had toegegeven dat hij zijn verhaal gekocht had en op het gegeven dat verzoeker zijn identiteit en langdurig verblijf in Pakistan niet staat aan de hand van bewijskrachtige stukken zoals een vluchtelingenkaart of *Afghan Citizen Card*, is de Raad van oordeel dat het CGVS *in casu* zijn plicht tot samenwerking niet geschonden heeft. Evenmin kan er sprake zijn van een gebrek aan onderzoek. Dat verzoeker nog jong was ten tijde van het persoonlijk onderhoud en psychisch kwetsbaar zou zijn, doet aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk. Hetzelfde kan worden gesteld waar verzoeker oppert dat *“het algemeen geweten is (en in elk geval door verwerende partij) dat Afghaanse jongeren vaak beweren niet rechtstreeks vanuit Pakistan naar Europa te zijn gekomen terwijl dat wel zo is”*. Bovendien maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij een nieuw persoonlijk onderhoud elementen had kunnen aanbrengen die alsnog een andere beslissing hadden kunnen rechtvaardigen. Waar hij thans stelt dat zijn ouders in Gerdi Ghaus verblijven, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die in strijd is met zijn eerdere verklaring dat zijn moeder en broers bij zijn maternale oom in Lal Pura wonen (adm. doss., stuk 5, Deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4).

Waar verzoeker in het tweede middelonderdeel nog meent dat zijn verklaring dat hij is gevlucht op het moment dat zijn ouders naar Afghanistan wilden terugkeren omdat hij dat echt niet zag zitten amper werd onderzocht, weerlegt noch ontkracht hij dat hij hierover slechts blote beweringen aflegde en dat hij over zowat alles gelogen had. Verzoeker biedt ook thans in zijn verzoekschrift geen verklaring voor het merkwaardige gegeven dat zijn ouders, nadat hij van hen was weggevloden, zonder hem naar Afghanistan zouden zijn vertrokken.

Waar verzoeker in het tweede middelonderdeel hekelt dat hem bijzonder weinig vragen werden gesteld over zijn verblijf in Pakistan, wijst de Raad op de vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoeker heeft nagelaten zijn identiteit en langdurig verblijf in Pakistan te staven aan de hand van bewijskrachtige stukken zoals een vluchtelingenkaart of *Afghan Citizen Card*, dat verzoekers verklaringen over zijn langdurig verblijf in Pakistan niet coherent waren, dat het niet logisch is dat zijn beide ouders over een paspoort beschikten en over een *Afghan Citizen Card*, dat verzoeker geen enkel identiteitsdocument van zichzelf neerlegt en dat het niet aannemelijk is dat verzoekers moeder verzoeker en zijn broers maandelijks in de handen van burens zou laten om naar Afghanistan te reizen om de contacten met de familie en het dorp te onderhouden. Al deze vaststellingen, die door verzoeker niet worden betwist, samen met de vaststelling dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS had toegegeven dat hij zijn verhaal gekocht had, volstaan om te kunnen vaststellen dat verzoeker zijn langdurig verblijf in Pakistan voor zijn komst naar België niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat het in de gegeven omstandigheden onredelijk is om hem geen verdere vragen te stellen over zijn leven als Afghaanse vluchteling of directe leefomgeving in Pakistan. Waar verzoeker hiervoor nog verwijst naar het arrest nr. 180 175 van 24 december 2016 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Waar verzoeker in het tweede middelonderdeel hekelt dat het CGVS een groot belang hecht aan (het gebrek aan) documenten, gaat hij eraan voorbij dat hij zelf had toegegeven dat hij zijn relaas had gekocht en dat hij nadien, na dit te hebben toegegeven, opnieuw documenten (twee werkattesten van zijn vader) voorlegde waarvan de authenticiteit om de hierboven aangegeven redenen ongeloofwaardig is. Verzoeker maakt dan ook allerminst aannemelijk dat het in de gegeven omstandigheden onredelijk is van de commissaris-generaal om hem geen (extra) verklaringen te laten afleggen over zijn verblijf in Pakistan en de redenen waarom hij niet kan terugkeren naar Afghanistan, en dit nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker hiertoe wel degelijk de gelegenheid heeft gekregen, doch ervoor gekozen heeft daarover leugenachtige verklaringen af te leggen.

Het betoog in het derde onderdeel van het enig middel dat er voor Afghanen in Pakistan geen reële bescherming is, is *in casu* niet dienstig nu verzoeker zijn langdurig verblijf als Afghaan in Pakistan niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Waar verzoeker bij een ter terechtzitting overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet neergelegde aanvullende nota nog een uitprint voegt van de Facebook pagina van de *Forward Grammar school* en de foto's die op de website te zien zijn (aanvullende nota, stuk 2), kan de Raad slechts vaststellen dat hieruit hoogstens kan blijken dat verzoeker in 2016 naar deze school is gegaan, doch niet dat verzoeker voor zijn komst naar België langdurig als Afghaan in Pakistan verbleven heeft.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, §§ 1, 4 en 5, van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat verzoeker noch zijn identiteit, noch zijn langdurig verblijf als Afghaan in Pakistan voor zijn komst naar België aannemelijk heeft gemaakt.

De Raad wijst er op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit/de nationaliteit heeft van het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Indien de asielzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. In dit verband dient te worden benadrukt dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asieliinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat, heeft verzoeker, in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust, zijn verblijf voor zijn vertrek naar België niet aannemelijk gemaakt. Verzoeker draagt dan ook zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van de valse verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn land van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is bovendien eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers het land van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen, maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijks heeft, of een reëel risico op ernstige schade dat hij mogelijks zou lopen onmogelijk. Het betoog in het derde onderdeel van het enig middel over de veiligheidssituatie in de Afghaanse provincie Nangarhar is *in casu* niet dienstig, nu verzoeker niet heeft aangetoond van daar afkomstig te zijn.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Evenmin toont verzoeker een schending aan van de artikelen 15 en 16 van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN